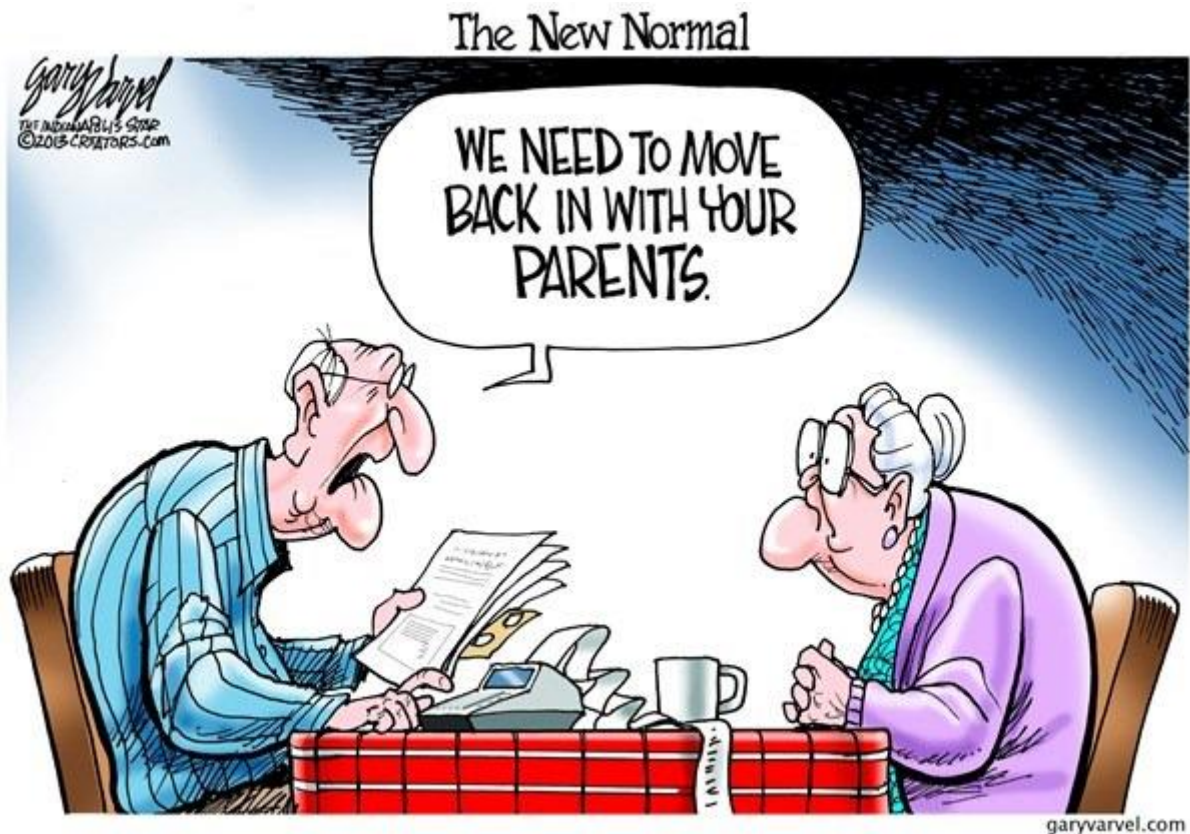

KAPITTEL 15 – FINNES DET NOEN LØSNING

Kommer vi til å ende opp som pensjonistene på bildet her, og i så tilfelle hvor ille er det? Jeg har ikke svaret, men jeg vet at vi mennesker er utrolig flinke til å tilpasse oss.

Europa og Norge

For å holde oss i Europa og Norge, må vi la ulønnsomme foretak og ulønnsomme banker gå konkurs, samt rekapitalisere banksektoren for den delen som er minst ulønnsom, og som av den grunn er i stand til å tiltrekke seg privat risikokapital. Dernest må vi avskrive gjeld vi vet aldri kommer til å bli betalt. Systemet må gjennom en renselsesprosess mye lik en styrt avvikling. Det må gjøre på en måte som beskytter skattebetalerne og innskyterne først, og den private kapitalen dernest. Vi må ikke la EU og ECB gjøre det de gjorde på Kypros, dvs. beskytte midler fra ECB og stater på bekostning av innskyterne og skattebetalerne. Det er ikke noe annet enn statlig sanksjonert svindel. Hadde du og jeg forsøkt oss på det samme, hadde vi blitt «puttet bak lås og slå».

En fordomsfri debatt

I Norge må vi, på en eller annen måte, få en fordomsfri debatt om økonomisk styring og hvordan denne påvirker den produktive, skapende kapitalen. Det betyr at vi må få en fordomsfri debatt om hvordan skatter påvirker velferdsstaten. Debatten bør være basert på

økonomisk forskning og empiri, ikke på partipolitisk ståsted. Vi må få en debatt fri for politiske slagord om velferdsstaten.

Kapitalismen er middelklassens tjener

Når politikerne vil ha oss med på den sosialdemokratiske styringsformen, hvor staten opptrer som oppsynsmann og overformynder, for som de sier «å bygge og bevare velferdsstaten», er det helt essensielt for å kunne bevare denne styringsformen, at de forsvarer systemet med å skremme oss med alternativet. Alternativet og styggedommen er som regel «det frie markedet», som uten utstrakt regulering av statsmakten, vil ødelegge livene våre. Derfor benyttes enhver anledning til å tegne bilde av den «skruppelløse kapitalisten», han som «spiser ungene våre til frokost og raner oss om natten». Slik har venstresiden lært oss å hate det kapitalistiske system, og vi har hørt disse vrangforestillingene så lenge at vi tror på de. De fleste av oss gidder ikke engang sette oss inn i hva *kapitalisme* er for noe?

Kapitalismens genialitet

I 1936 utga Keynes sitt epos «The General Theory of Employment, Interest and Money. Inflasjon skyldes ifølge «keynsianerne» for høyt forbruk hos befolkningen, d.v.s. forbrukeren. Keynes' medisin er at staten må tvinge forbrukeren til å bruke mindre penger, typisk gjennom økte skatter; altså og ironisk nok straffe oss til vårt eget beste. I økonomiske nedgangstider mener keynesianerne at det brukes for lite penger. Medisinen er økt statlig forbruk, gjennom lånefinansierte underskudd ved hjelp av seddelpressen; altså oppbygging av gjeld skattebetalerne, dvs. deg og meg til slutt må nedbetale, enten gjennom skatter og avgifter eller gjennom inflasjon, dvs. redusert kjøpekraft. Også dette blir ironisk nok begrunnet med at det er «for å hjelpe oss». Vi blir fortalt at hensikten er å skape økt økonomisk aktivitet og arbeidsplasser. Slik blir sunn økonomisk teori basert på langvarige gode løsninger erstattet av kortsiktige, korttenkte og populistiske tiltak. Vi skyver problemene foran oss og betaler dobbelt opp i fremtiden.

Når det til slutt går galt med økonomien, slik det ubønnhørlig gjør, er det alltid *kapitalismen* som får skylden. Da står alle «gode sosialdemokrater» frem og erklærer død og fordervelse over det frie markedet. På Youngstorget utbasunerer partisekretær Raymond Johansen, med stor patos og trampeklapp fra publikum, at «vi må ha mer regulering – ikke mindre», og den eneste veien ut av uføret er, ikke overraskende, mer skatt. «Vil dere ha mer velferd og rettferdighet?» roper Raymond. «Ja» roper publikum tilbake. «Ingen økt velferd uten økte skatter» roper Raymond tilbake. «Da må vi kapitalistene og det frie markedet til livs» fortsetter Raymond. Trampeklappingen øker i styrke. «Mission accomplished» tenker Raymond. Slik blir kapitalismen feilaktig forbundet med grådige *kapitalister*, som nærmest «trår over lik» for å tjene en ekstra krone. Kapitalismen er «roten til alt ondt». Derfor må kapitalismen holdes i sjakk gjennom stadig flere påbud og forbud. Synspunktet beror på en kollektiv misforståelse; et selvbedrag.

Middelklassens tjener

I sin enkelhet er den forhatte kapitalismen ikke noe annet enn et høyest uskyldig *prisfastsettelsessystem* hvor et samfunns begrensede ressurser finner veien til varer og

tjenester middelklassen til enhver tid trenger og etterspør. Kapitalismen beriker og styrker middelklassen. Det er middelklassen som har bruk for kapitalismen. Rikingene "trenger ikke" kapitalismen, enten det er for å kjøpe seg en Rolls Royce eller et kneippbrød. Det er middelklassen som har mest å tjene på kapitalismen. Det er den forhatte kapitalismen som har tatt, og fortsatt vil ta, folk ut av fattigdom. Den industrielle revolusjon og masseproduksjon av varer og tjenester for hele befolkningen kunne ikke funnet sted uten et kapitalistisk system i et fritt marked, dvs. en fri og uregulert prisdannelse for å kunne masseprodusere de mest nyttige og etterspurte varer og tjenester til middelklassen.

Den suverene forbrukeren

Som nevnt, er kapitalismen ikke noe annet enn et prisfastsettelsessystem hvor den enkelte forbruker er helt suveren, i den forstand at forbrukerens forbruksmønster helt suverent bestemmer hva som til enhver tid skal produseres av varer og tjenester i et samfunn; både kvantitet og kvalitet, dermed også til hvilken pris. Bare i liten grad spiller det noen rolle hvilken etterspørsel og tilbud det er etter luksusvarer for de mer velstående i samfunnet, fordi de rike alltid vil representere en lite mindretall, også i økonomisk sammenheng.

Inntjening og profitt for de aller fleste virksomheter og deres produkter og tjenester er avhengig av massene. Derfor er de fleste virksomheter totalt avhengig av å tilfredsstille middelklassen. Middelklasseforbrukeren har dermed en enorm makt i forhold til den aller vesentligste delen av samfunnets økonomiske samhandling. Gjennom sine preferanser og vaner bestemmer forbrukeren hvilke produkter og bedrifter som har livets rett, og forbrukerens suverene påvirkningsmulighet sørger til enhver tid for at de mest etterspurte varene og tjenestene til enhver tid blir produsert i tilstrekkelig omfang, kvalitet og til en konkurransedyktig pris. De bedriftene og eierne eller aksjonærene av de bedriftene som er best på å tilfredsstille «den suverene forbrukeren», blir rike, mens de bedriftene som ikke tilfredsstiller «den suverene forbruker», taper penger, og går til grunne. På denne måten begrenses omfanget av feilinvesteringer i ulønnsomme bedrifter, også det som et resultat av, og til fordel for «den suverene forbruker», dvs. massene. Den produktive og skapende kapitalen vil til enhver tid brukes til å produsere de varer og tjenester forbrukeren og hele folket etterspør. Kapitalismen er dermed den sikreste veien til økonomisk frihet for massene, dvs. både fattige og middelklassen.

Venstresidens frykt og skremselspropaganda

Når Arbeiderpartiet og arbeidstakerorganisasjoner, som LO, med Raymond Johansen, Jens Stoltenberg og LO- ledelsen i spissen, angriper kapitalismen, er det muligens fordi de har misforstått at kapitalismen tjener middelklassen, samt at de ble indoktrinert om dette i tidlig alder, kanskje allerede mens de var på sommerleir på Utøya. Mest av alt er det fordi kapitalismen gir den enkelte borger utstrakt frihet og makt som Arbeiderpartiet og fagbevegelsen helst ser forblir i kontorene på Youngstorget og blant et utvalgt knippe med representanter i lukkede rom. Slik har det alltid vært med politikere og embetsmenn på venstresiden; De vil helst sette premissene for hvor mye, og hvordan massene og den enkelte borger får lov til å disponere sin egen frihet, sosialt, rettslig og økonomisk. Det er derfor vi hører Raymond Johansen holde leksjon om hvordan flere regler og lover gir oss mer frihet. Bare de aller sløveste av oss tror vel egentlig på det, men retorikken og

markedsføringen av dette absurde budskapet har sterke røtter og god grobunn etter mange tiårs innsats med å hamre budskapet inn i hodene på oss. Det Raymond og Jens&Co er ute etter, er å kontrollere oss. Kontroll gir makt, og makt betyr status og penger, kanskje også en god jobb i FN, NATO eller i Europarådet når politikerkarrieren går mot slutten. «You scratch my back and I'll scratch your back». Politikerne vet å ta vare på hverandre. Dette er noe venstresiden har forstått bedre enn de fleste, og de sier nesten hva som helst for at vi skal tro på disse vrangforestillinger om sosial, rettslig og økonomisk frihet. Men, hva annet kan de si og gjøre når budskapet er så syltynt begrunnet?

Omfordeling og fattigdom

"Omfordeling" vil aldri greie å ta folk ut av fattigdom. Det er ikke slik at færre rikinger betyr færre fattige. Det motsatte er tilfelle. Når eksempelvis den nyrike entreprenøren eller gründeren tjener seg enda rikere, så gjør han det fordi han omsetter produktiv kapital til produkter og tjenester massene etterspør. Prosessen fører til god kvalitet og lave priser, som igjen fører til flere arbeidsplasser. Jo rikere han blir, jo mer er det et bevis for at han har produsert goder til resten av befolkningen. Det er massene som bestemmer entreprenørens suksess, dermed også sørger for økt velstand for seg selv. Entreprenøren skaper arbeid for fattige og middelklassen, slik at de får råd til å kjøpe de produktene de selv, gjennom prisfastsettelsessystemet, dvs. kapitalismen, har bestemt at entreprenøren skal produsere. Det er «den suverene forbrukeren», representert ved den enkelte arbeider, som bestemmer resultatet. Det er det samme som hjelp til selvhjelp, og det har brakt millioner ut av fattigdom og inn i verdiskapende virksomhet og ditto velstand.

Når staten plyndrer den produktive kapitalen gjennom skatter og avgifter, har det motsatt virkning. Det blir, kort sagt, mindre kapital igjen til masseproduksjon av de varene forbrukerne etterspør, som samtidig sørger for flere arbeidsplasser og lønnet arbeid til flest mulig. Den naturlige gode økonomiske sirkelen brytes, for å bygge statsmakt og et enormt statsapparat på bekostning av en bærekraftig og demokratisk velferdsstat.

Den rødgrønne regjeringen (2005-2013) er et levende bevis for at det er umulig å vedta seg ut av fattigdom. Når professor i økonomi ved Universitetet i Oslo, Karen Helene Ulltveit-Moe, uttaler til Dagens Næringsliv: "*Skatt er prisen vi må betale for sivilisasjon*", er det et bevis for at "Blindern" er blitt et tilholdssted for den kollektive uforstand og vranglære. Uttalelsen er så hinsides økonomiske realiteter og historie at den burde kvalifisere til avskjedigelse og bortfall av professortittel. Den viser en skremmende liten forståelse for den produktive skapende kapitalen og prisfastsettelsens unike betydning for verdiskapning i et samfunn. Ulltveit-Moe kunne like gjerne uttalt at hun mener et godt gammeldags kongedømme og føydalstat er veien til lykken for befolkningen. Det er fristende å spørre om hun har hørt om den industrielle revolusjon.

Ludvig von Mises oppsummerer ganske greit hvordan kapitalismen har fungert, og kan fungere, om politikerne ikke hele tiden «stikker kjepper i hjulene» for den:

«Capitalism is essentially a system of mass production for the satisfaction of the needs of the masses. It pours a horn of plenty upon the common man. It has raised the average standard

of living to a height never dreamed of in earlier ages. It has made accessible to millions of people enjoyments which a few generations ago were only within reach of a small elite.»

Påstand: For å bekjempe fattigdom, samt øke livsstandarden til middelklassen, må vi ha mer kapitalisme, dvs. mer av den frie prisdannelsen i et fritt og uregulert marked. Mer frihet og bestemmelsesrett til massene.

Den antikapitalistiske mentalitet

Kapitalismens styrke – den suverene økonomiske modellen som bidrar til den mest effektive velstandsbygging for de fattige og middelklassen – er også dens største svakhet.

Kapitalismens svakhet er at den er økonomisk nøytral, og dermed sosialt kynisk. Med nådeløs presisjon dirigerer kapitalismen ressurser bort fra ulønnsomme virksomheter og til lønnsomme virksomheter. I stedet for å plyndre noen for å gi til andre, slik vår «snillere» sosialdemokratiske blandingsøkonomi gjør, dirigerer kapitalismen alltid samfunnets begrensede ressurser dit de gir best avkastning; dit forbrukeren, dvs. du og jeg, ønsker at ressursene skal investeres. For samfunnet vil kapitalismen alltid være det mest lønnsomme økonomiske system; Det system som til enhver tid gir de fattige og middelklassen mest velferd for pengene, men det har en pris – synliggjøring og avvikling av virksomheter som ikke er liv laga. For enkelte mennesker og grupper, og i et kortere tidsperspektiv, vil derfor kapitalismen oppfattes som unødvendig brutal, eller sagt på en annen måte, for ærlig. Til tross for kapitalismens fortrefelighet og suverene forvalter av samfunnets ressurser, har vi, sosialt sett, problemer med å akseptere denne grenseløse effektiviteten, hvor dårlige virksomheter og arbeidsplasser går til grunne. Vi ser og reagerer negativt på den umiddelbare effekten – ikke de langsiktige gode effektene av god ressursforvaltning som fører til flere og mer lønnsomme virksomheter og flere arbeidsplasser. Kort sagt; Vi ser det som er – ikke det som kunne og burde vært.

Kapitalisme og føydalisme

Det er en vanlig misforståelse å skjære alle kapitalister over en kam. Det er imidlertid stor forskjell på pengene som forvaltes av en kapitalistisk entreprenør og en aristokrat. Mens entreprenørens suksess er avhengig av, og kommer som et resultat av hardt arbeid for å produsere de varer og tjenester forbrukerne ønsker å kjøpe, skyldes aristokratenes rikdom nedarvede kapitalgoder, som med stor sannsynlighet ble tilegnet gjennom et føydalt system der aristokratene, eksempelvis spesielt privilegerte eller favoriserte embetsmenn, kjøpmenn, storbønder o.l., nøt godt og lenge (i generasjoner) av å «sitte ved kongens bord». Det mest kjente eksemplet på en slik udemokratisk og sosialt urettferdig allianse er Eidsvoldforsamlingen i 1814, fremdeles representert i samfunnet gjennom familiedynastier, som var «på riktig sted til riktig tid», og som den dag i dag nyter godt av det. Som Ståle Dyrvik, professor i historie, korrekt oppsummerte prosessen på Eidsvold:

«Den lille, men handlekraftige norske embetsstanden skaffet seg en enestående mulighet for politisk innflytelse. Den fulgte Christian Fredriks kallelse i 1814, og utformet et politisk system med nøkkelrolle for seg selv.»

Når vi feirer 200 års jubileum for vår grunnlov i 2014, bør vi feire den av riktige årsaker; At den var starten på vår uavhengighet som nasjon. Vi bør ikke feire grunnloven basert på at den etablerte en usunn maktstruktur mellom den danske prins Christian Fredrik (som forøvrig var konge i Norge i tre måneder i 1814) og den norske embetsstanden, med spesielle privilegier for en liten elite. Dette argumentet forsterkes ettersom denne maktstrukturen ligger til grunn for dagens monarki, som er en etterlevning av en føydalstat vi bør være foruten i 2014.

I motsetning til føydal-profitører, skyldes suksessen til den kapitalistiske entreprenøren at han har brukt samfunnets begrensede ressurser til å produsere det massemarkedet vil ha. Forbrukerens tilgang til masseproduserte velferdsgoder og entreprenørens rikdom er to sider av samme sak. Jo bedre entreprenøren er til å forutse og masseprodusere forbruksgoder, og jo mer han tjener på det, jo bedre blir livskvaliteten for massene, dvs. de fattige og middelklassen.

De viktigste former for antikapitalisme

Kapitalismens styrke er, som nevnt, også dens svakhet, fordi den behandler alle menneskene i samfunnet likt, dvs. etter hvor mye hvert enkelt menneske bidrar til sine medmenneskers velstand. Da blir de som feiler eller mislykkes veldig tydelige, i hvert fall for en kort stund, inntil de har funnet en annen plass og noe annet og bedre å holde på med, enn der de mislyktes. Med andre ord, og selv om kapitalismen er best egnet til å bygge velferd for hele befolkningen, kan den være både frustrerende og nedbrytende, i en kort periode, for de som mislykkes. På lengre sikt er kapitalismen et gode for alle fordi den gir alle muligheten til å både prøve, feile og prøve igjen i et kortere tidsperspektiv, for derigjennom finne den langsiktige «lykken».

De intellektuelt mislykkede

Det største hatet til kapitalismen er tradisjonelt å finne hos mennesker med høy utdanning, og som, på grunn av sitt intellekt, forstår bedre enn de fleste, at de ikke har lyktes så godt som deres ambisjoner tilsier. Vi finner de på universiteter og høyskoler, i forskningsmiljøer og i det offentlige embetsverk. Vi finner de som advokater, kunstnere og skuespillere, forfattere og journalister, arkitekter og forskere. Vi finner de i yrker hvor det er enkelt å se hvem som lykkes og hvem som mislykkes og hvor alle sammen er intelligente nok til å forstå hvem det er og hvor de passer inn i hierarkiet.

Ludvig von Mises karakteriserer de intellektuelt mislykkede slik:

«To understand the intellectual abhorrence of capitalism one must realize that in his mind this system is incarnated in a definite number of compeers whose success he resents and whom he makes responsible for the frustration of his own far-flung ambitions. His passionate dislike of capitalism is a mere blind for his hatred of some successfull colleagues».

Derfor finner vi mange innenfor det akademiske miljø med sterk aversjon mot kapitalismen. Det er mer naturlig å omfavne den snillere sosialdemokratiske samfunnsmodellen, hvor gruppetenkning, konsensus og overbærenhet er viktigere egenskaper enn

annerledestenkning og profesjonell suksess. Ingen liker å få sin mislykkethet eksponert, minst av alle akademikere og intellektuelle.

Den antikapitalistiske journalisten

Derfor finner vi en betydelig overvekt av venstrevridde journalister og mediefolk, som får utløp for sin redsel for å mislykkes gjennom å omfavne typiske sosialdemokratiske verdier; verdier som gir størst mulig trygghet for å unngå ydmykelse gjennom eksponering av egen utilstrekkelighet. Derfor er de fleste journalister feige, i den forstand at de omfavner den sosialdemokratiske samfunnsmodellen, som forherliger «felleskaps- og «likhetstankegangen» fremfor individualisme og entreprenørskap. De er samfunnskritiske, men hele tiden innenfor det konforme og kollektivistiske fellesskapet. De er kritiske til overgrep mot enkeltmennesket og minoriteter, så lenge overgrepet er begått langt nok unna deres egen arena, eller er så grovt at de ikke risikerer noe ved å være kritisk til det bestående. De foretrekker selvbedrag fremfor selvrespekt, sånn sett er de intellektuelt prostituerte.

Sannheten om kapitalismen

Etter finanskrisen i 2008 gikk venstrevridde «forståsegpåere», som Raymond Johansen og de to representantene for Sosialistisk Venstreparti, Audun Lysbakken og Heikki Holmås, med stort patos ut og erklærte kapitalismen for død og begravet. «Vi må ha mindre marked» utbasunerte partisekretæren i AP. Moralsk, sosialt, rettslig og økonomisk representerer slike påstander en ubegripelig historieløshet og kunnskapsløshet om den industrielle revolusjon og alle samfunnsmessige nyvinninger og forbedringer i levevilkårene som er gjort for hundretalls millioner av mennesker helt frem til i dag. Det er intet annet samfunnssystem som er i stand til å bringe folk ut av fattigdom i en slik målestokk som kapitalismen:

- Kapitalismen gir den beste grobunn for vekst og personlig frihet
- I motsetning til sosialismen (ofte tilslørt som «sosialdemokrati») er kapitalismen tilpasningsdyktig – ikke fastlåst i et vilkårlig villnis av lover, regler og påbud
- Den private eiendomsretten styrkes, noe som betyr høyere og mer effektiv produksjon av de varer og tjenester massene vil ha
- Lover og regler innført av kapitalismens «voktere», dvs. våre politikere, er utelukkende til skade for økonomisk vekst og personlig frihet
- Uansett historiske eller kulturelle forutsetninger, har kapitalismen i et historisk perspektiv alltid ført til vesentlig bedre levevilkår enn noe annet politisk eller økonomisk system, der den har fått anledning til å virke
- Det er ikke kapitalismen som har skylden for «grådigheten» vi alle er så opptatt av å komme til livs, ei heller kan kapitalismen lastes for finansielle kriser. Alle finansielle kriser skyldes enten politisk innblanding i markedet alene, eller i et usunt

avhengighetsforhold med finansielle aktører, dvs. banker og sentralbanker, såkalt «crony capitalism»

- Kapitalismen og menneskerettigheter går hånd i hånd, og sørger for mest mulig velstand og individuell frihet, ved å bringe mennesker ut av fattigdom og inn i middelklassen der «den suverene forbruker» setter dagsorden for «det gode samfunn»

Den amerikanske økonomen Doug Casey har den beste og mest treffende beskrivelse av kapitalismen:

“Capitalism, defined as an unrestricted free market, is innately virtuous. I suppose it’s possible to succeed in a free market without virtue, but it’s unlikely. People—absolutely everybody—prefer to associate with and do business with virtuous people. People who are trustworthy, loyal, helpful, friendly, courteous, kind, cheerful, thrifty, brave, and clean. That’s the official list of Boy Scout virtues, although I left out obedience on the grounds it’s not a virtue, and reverence, which is questionable. Irreverence is much more worthy... Add in classical virtues like courage, fortitude, generosity, honor, foresight, prudence, hospitality, thoughtfulness, and patience. Disregard the faux virtues of faith, hope and charity—they’re really moral flaws.

In a totally free market, the most productive people, the people who create the most value for others, are rewarded. The ones with bad habits live under bridges and die young. Justice is another virtue I believe in, and it means that people should get what they deserve. Fascism, which rules the world today, is unjust because the people who are politically connected—not necessarily economically productive—do best.

Capitalism brings out the best in people. Socialism encourages every possible vice. But people have been trained to believe exactly the opposite.”

- Doug Casey

KAPITTEL 16 – INEPTOKRATI OG PREMISSLEVERANDØRENE FOR DENs EKSISTENS

Oppskrift på vanstyre

Ineptocracy: A system of government where the least capable to lead are elected by the least capable of producing, and where the members of society least likely to sustain themselves or succeed, are rewarded with goods and services paid for by the confiscated wealth of a diminishing number of producers.

Dette er en god beskrivelse av den sosialdemokratiske samfunnsmodellen vi har i Norge, og i de fleste vestlige demokratier, hvor staten opptrer som «den store fiksjon gjennom hvilken alle streber etter et levebrød på bekostning av alle andre» (F. Bastiat). Legalisert plyndring er selve fundamentet i den moderne velferdsstaten, uriktig omtalt som «nødvendig omfordeling av samfunnets ressurser».